

Безликий: Остання справа
Євген Камінський

Херсон – тихе і спокійне місто. Але його розмірене життя сколихує черга жорстких і кривавих вбивств. Двоє детективів починають розслідування і шукають найманого вбивцю з псевдонімом «Безликий». Але таке завдання не з простих. Бо кілер ховає своє понівечене обличчя за різноманітними масками. Кожне наступне вбивство відрізняється своєю жорстокістю і виконанням. Детективи навіть не підозрюють, що Безликий підготував для них...

Євген Камінський

Безликий: Остання справа

Під редакцією Яніни Броніславівни Сміліченко

Глава 1

Осінній Херсон. Місто з головою поринає у жовте листя. Всі жителі відходять від літньої пори, хоча спека все ще залишилась і тихенько навіювала спогади про літо. Єдиним, кому осінь робила багато клопотів – це дворники. Які з байдужим виглядом прибирали вулиці.

На всю цю красу спостерігав дідусь, який йшов по вулиці Суворова. Він був одягнений у сірий костюм радянської епохи. І повільно перебирав своїм ціпком, який був гарно оздоблений. Повільними, але впевненими кроками, дійшов до міського драмтеатру.

Зайшовши в хол театру, він відразу почав розглядати все навколо. Там була купа людей, яка хотіла насолодитися виставою. Пройшовши процедуру розривання білету, дідусь пройшов до глядацької зали. Зайняв своє місце, біля виходу у коридор, він поставив під ногами свій ціпок. Пролунали три дзвінки, погасло світло і заграла музика. Гамірний зал затих, всі почали дивитися на початок акту. Тільки погляд однієї людини був направлений

на лівий партер, а не на сцену. Там сидів чоловік в солідному костюмі разом зі своєю дружиною, з якою він постійно обговорював виставу. Прискіпливий погляд не зупинявся ні на хвилину.

Ось уже і підійшов антракт. Навіть в буфеті, попиваючи філіжанку кави, не зводив погляду дідусь з того чоловіка, який не помічав цього. Повернувшись у глядацьку залу, спостереження продовжилося. Але при темряві дід помітив, що його ціль почала вставати і виходити зі свого партеру. Дідусь теж тихенько встав, попросивши людей, по сусідству, дати йому пройти.

– Вибачте, а як пройти до вбиральні? – запитав дідусь працівницю театру, перед виходом з зали.

– Чоловіча вбиральня на другому поверсі.

Побачивши, що в коридорі нікого не було, дід почав швидко бігти по сходах на другий поверх. Опинившись на другому поверсі, він якраз помітив, що двері вбиральні закриваються. Почав одягати чорні рукавиці. Зайшовши туди, побачив молодого чоловіка, який на ту мить мив руки. Дід похлопав його по плечу. Як тільки чоловік повернувся, на зустрів йому був хук у щелепу. Від удару той впав непритомний.

– Що там коїться?! – пролунав голос з кабінки.

Посмішка з'явилася на обличчі діда. Чоловік почав виходити з кабінки, але удар ногою по дверях відштовхнувши його назад. Відкривши двері, дід почав гамселити свою жертву ногою. Намагання встати, зустрічалося новими ударами. Коли вже дід зупинився, взяв свій ціпок, і на її рукоятці зажав частину візерунка. Миттєво з неї виліз невеликий клинок. Замахнувшись над собою, він почав колоти лежачу жертву. Стогони ставали все сильнішими з кожним ударом. Кров почала текти по підлозі. Коли вже стогони затихли, дід зупинився. Діставши хустинку, він витер клинок, і засунув його всередину рукоятки. Перевіривши, що жодна капля крові не потрапила йому на одягу, спокійно видихнув. Дістав з кишені папірець, засунув його в кишеню піджака своєї жертви. Вийшов з вбиральні і спокійно зняв свої рукавиці. Швиденько спустившись, він попрямував до виходу. На вулиці його зустрів тихий осінній вечір.

* * *

Кава і цигарки. Це дві речі, без яких не проходить будні дні капітана відділу з розкриття вбивств – Беспалого Віктора Анатолійовича. Він був прагматичною людиною, і завжди вів свої справи до кінця. Недаремно він кращий у відділі. Сьогодні сталося нове вбивство. Він під'їхав до драмтеатру на службовому авто. Тримавши вже холодну каву, біг на другий поверх. Його зустріла купа людей, які загородили вхід до чоловічого туалету. Біля дверей

плакала молода жінка і кричала. Прориваючись крізь натовп шокованих людей, капітан нарешті пройшов до місця злочину. Судмедекспертиза вже оглядала тіло, яке лежало в калюжі крові.

– Що тут у нас? – запитав капітан і почав пити каву. Він звик до мерців, і ніякої огиди вже не відчував.

– Бізнесмен Артур Соловйов. Закололи. 18 колотих ран. – відповів експерт, який оглядав труп.

– Свідки є?

– Є, зараз в лікарні, отримав добряче по щелепі. Працівники театру кажуть, що раніше всіх вийшов старий дід з ціпком.

– Мені здається, що вбити чоловіка він не зміг би. Відбитки пальців?

– Ми перевірили, немає. Є тільки відбиток ступні вбивці 44 розміру і записка в кишені піджака вбитого.

– Оригінально, і що там?

– Та нічого такого. Там було надруковано одне слово – «Безликий».

– «Безликий»? Це мені нічого не каже. Гаразд, забирайте тіло до моргу.

* * *

Наступного дня, отримавши всі висновки від експертизи і матеріали з вбивства, капітан сидів у своєму кабінет перебираючи все. Зрозуміло було відразу, що працював професіонал. Філігранна точність в часі, швидкість вбивства і майстерне зникнення з місця злочину. Побиття свідка, який був більшим і молодшим за нього. У свідка була вивихнута щелепа.

До цього всього, вбивця не залишив жодного сліду. І коли капітан дивився на запис камер спостереження, то не вірив, що це міг зробити дідусь з ціпком. Жаль у туалеті немає камер, і є тільки записи, як дід швидко заходить у туалет. Але найбільше запитань викликав папірець, з єдиним написом «Безликий». Може це ім'я замовника вбивства? А конкурентів було багато в жертви. Все-таки він був бізнесменом в аграрній справі. Згадки з дев'яностих? Брудна конкуренція? Кинуті партнери?

– А до біса все це! – не витримуючи цих роздумів, вимовив капітан, взяв цигарки і пішов на

вулицю.

Глава 2

– Як тут все таки гарно. – сказав про себе молодий чоловік, який сидів в гушавині Цюрупинського лісу. Біля нього стояла старенька Волга, і стіл, на якому було декілька мішків. В сто метрах від столу стояли картонні мішені. Він ходив по колу, щоб трохи зігрітися. Чорне пальто, в якому він був, не занадто його гріло. А довге і пряме волосся рухалось від шквального вітру. Раптово почувся шум автомобіля. І через декілька хвилин біля нього зупинився дорогий джип. З нього вийшли трое кремезних чоловіків в спортивних костюмах. Найбільшу увагу привертав самий товстий із них. Вони разом підійшли до нього.

– Ну що, показуй товар. – промовив товстун.

Чоловік з довгим волоссям посміхнувся і підійшов до столу. З одного мішка дістав автомат Калашникова.

– АК 47, – сказав він і пересмикнув затвор – Ціна 3500 гривень.

– Непогано.

– Пістолет ПСМ, – діставши з другого мішка пістолет у гарному стані – Ціна тисяча гривень.

– У нас такі є. Є щось серйозніше?

– І «гість програми» – рушниця Taurus ST-12. – дістав останню рушницю – Рушниця дванадцятого калібру, місткість магазину сім патронів. Ціна п'ять тисяч гривень.

– Чому у вас такі низькі ціни?

– Ми пограбували один зі складів зброї, і тому хочемо швидко все продати. Будемо перевіряти зброю?

Він взяв автомат і почав вести прицільний вогонь по мішенях. Від точності пострілів вони всі попадали. Це придало поваги у замовників зброї.

– Як бачимо, автомат працює відмінно. Потрібно поставити мішені знову, щоб продемонструвати вам рушницю. Хтось з вас повинен зробити це.

– А чого це ми? Ти ж нам пропонуєш товар.

– Тому що вас трое, а я один. Плюс, біля вас буде зброя.

Товстун згодився на аргумент і послав одного зі своїх на цю справу. Компаньйон копирсався в піску і поставив усі мішені. За ним пильно дивився торговець зброї, який вже тримав заряджену рушницю. Як тільки він поставив всі мішені, то змахнув рукою. По змаху руки торговець підняв рушницю і вистрелив у нього. Від подій, що сталося покупці зброї були шоковані. Повернувшись, торговець вистрелив у другого, який не встиг дістати пістолет. Товстун відкрив рота, коли дуло рушниці було направлено на нього. Пролунав постріл у ноги останнього. Картеч пролетіла наскрізь, і товстун впав на землю. – Хто ти в біса такий? Тебе знайдуть шматок лайна. – кричав на всю горлянку товстун від болю. – Климє, повір, мені чхати на твої погрози. – вимовив стрілець – Невже Виродка не впізнаєш?

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22148634&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.